

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **V. V.**, zastoupeného JUDr. Boleslavem Pospíšilem, advokátem se sídlem Malinovského náměstí 4, Brno, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2006, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 42 Cad 165/2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2006, č. j. 42 Cad 165/2006 - 17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 10. 5. 2006, byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o poskytnutí zvláštního příplatku k důchodu ve výši 2500 Kč podle § 5 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 357/2005 Sb.“). Žalovaná uvedla, že žalobce uplatnil nárok na poskytnutí zvláštního příplatku k důchodu z důvodu pobytu ve vojenském táboře nucených prací v době od 28. 10. 1953 do 13. 2. 1954. Podmínky uvedené v § 5 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 357/2005 Sb. byly splněny za dobu od 28. 10. 1953 do 13. 2. 1954, tedy za dobu kratší 12 měsíců. Nárok na poskytnutí zvláštního příplatku k důchodu podle uvedeného ustanovení proto žalobci nevznikl.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2006, č. j. 42 Cad 165/2006 - 17, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodná zamítnuta. Soud uvedl, že podle § 5 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 357/2005 Sb. vznikne nárok na zvláštní příspěvek k důchodu

občanu České republiky, který pobírá starobní důchod nebo plný invalidní důchod nebo částečný invalidní důchod z českého důchodového pojištění a byl zařazen v táboře nucených prací nebo v pracovním útvaru, jestliže rozhodnutí o tomto zařazení bylo zrušeno podle § 17 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, anebo ve vojenském táboře nucených prací, jestliže rozkaz o jeho zařazení do tohoto tábora byl zrušen podle § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., ve znění zákona č. 267/1992 Sb. a zákona č. 78/1998 Sb., anebo v centralizačním klášteře s režimem obdobným táborům nucených prací, pokud celková doba pobytu v těchto zařízeních činila alespoň 12 měsíců. Z potvrzení vydaného Krajskou vojenskou správou v Ústí nad Labem dne 6. 11. 1991 soud zjistil, že žalobce vykonával službu u pomocných technických praporů v období od 28. 10. 1953 do 13. 2. 1954. Základní vojenskou službu u pomocných technických praporů tedy žalobce vykonával po dobu necelých čtyř měsíců. Nebyla proto splněna zákonná podmínka, podle níž by měl žalobce nárok na zvláštní příspěvek k důchodu tehdy, pokud by celková doba pobytu v uvedeném táboře trvala alespoň dvanáct měsíců. Pokud tedy žalovaná žádost žalobce o zvláštní příspěvek k důchodu zamítla, postupovala podle soudu v souladu se zákonem. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti rozsudku podal stěžovatel včasnou kasační stížnost, v jejímž doplnění uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť je přesvědčen, že soud nezohlednil všechny okolnosti případu. V roce 1943 prodělal žalobce ve věku jedenácti let zánět srdečního svalu, v důsledku čehož byl osvobozen od tělesné výchovy a měl zakázány jakékoliv fyzicky náročné práce. Nemoc recidovala v roce 1949, vojenské orgány to však při odvodu v roce 1953 nezohlednily a žalobce musel dne 28. 10. 1953 nastoupit základní vojenskou službu u pomocného technického praporu v M. Tam byl nucen vykonávat fyzicky velmi namáhavou práci, pročež se u něj brzy projeví vážně zdravotní potíže. Z místa výkonu vojenské služby proto utekl a léčil se ve vojenské nemocnici; později byl shledán trvale nezpůsobilým vojenské služby a propuštěn do civilu. Stěžovatel je přesvědčen, že tyto zvláštní okolnosti případu nelze přehlížet. Je zřejmé, že stěžovatel byl k výkonu vojenské služby odveden protiprávně a že toto odvedení mělo dopad na jeho zdravotní stav a dostalo jej do přímého ohrožení života. Žalobce byl nucen vykonávat již jen fyzicky nenáročná zaměstnání jako radiomechanik a později opravář televizorů. V roce 1986 mu byl přiznán plný invalidní důchod. Stěžovatel je přesvědčen, že dopady jeho zařazení do tábora nucených prací lze postavit na roveň zařazení zdravého člověka ve vojenském táboře nucených prací na dobu přesahující dvanácti měsíců. Právní úprava zákona č. 357/2005 Sb. s takovými případy nepočítá a proto je namístě, aby věc vyřešil soud. Stěžovatel se cítí být rozhodnutím žalované zkrácen na svých právech bez možnosti nápravy. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2006, č. j. 42 Cad 165/2006 - 17, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě a ztotožnila se s rozsudkem krajského soudu. Doplnila, že pobyt ve vojenském táboře nucených prací po dobu alespoň dvanácti měsíců je jednou z obligatorních podmínek pro přiznání zvláštního příspěvku k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb., přičemž tento zákon neobsahuje ustanovení o odstranění tvrdostí zákona. Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož je možné podat kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s právním názorem krajského soudu i žalované, že v daném případě žalobci nevznikl nárok na zvláštní příspěvek k důchodu podle § 5 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 357/2005 Sb. Toto ustanovení totiž stanoví jako podmínku nároku *sine qua non* pobyt v táboře nucených prací po dobu alespoň dvanácti měsíců. V souzené věci žalobce strávil ve vojenském táboře nucených prací – u tzv. pomocných technických praporů – dobu od 28. 10. 1953 do 13. 2. 1954, tedy necelé čtyři měsíce. Poté byl ze zdravotních důvodů shledán trvale nezpůsobilým vojenské služby. Vzhledem k tomu, že není sporu o tom, že žalobce strávil u pomocných technických praporů dobu necelých čtyř měsíců, a nikoliv dobu delší dvanácti měsíců, jak požaduje zákon, postupovala žalovaná správně, pokud žádost žalobce o zvláštní příspěvek k důchodu podle § 5 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 357/2005 Sb. zamítla. Tento případ, kdy zákon přímo stanoví jako jednu z podmínek vzniku nároku minimální dobu pobytu v táboře nucených prací v délce trvání dvanácti měsíců, je zapotřebí odlišovat od situací, kdy zákon stanoví určitý časový údaj toliko jako technickou pomůcku pro výpočet dávky či příplatku (k tomu srov. výklad § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 3 Ads 15/2006 - 49, www.nssoud.cz – pozn. soudu). Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že dopad právní úpravy na případ žalobce je s přihlédnutím ke všem uvedeným okolnostem tvrdý. Avšak striktní vymezení podmínek nároku zákonem bez toho, že by bylo do zákona zakotveno ustanovení pro zmírnění tvrdosti zákona, neumožňuje ani soudu v rámci jeho rozhodovací pravomoci vážit okolnosti konkrétního případu a od podmínek nároku stanovených zákonem se jakkoliv odchýlit. Soudu nepřísluší vůli zákonodárce podle své úvahy měnit, doplňovat či nahrazovat, neboť je zákonem vázán.

Ze všech těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovaná i soud posoudili věc po právní stránce správně a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

